

Sütő Csaba András

azért írom (a) Cantót

1.

mert felesleg és profit között
a különbség elmereng,
lassú montír a koptatott, öltöztetett testnek

– kolibriszínei felmerengenek; lassú korcsokat terel elő
korok kölykeit; szu(szu)kákat és kaano(no)kat
e nagy szabadságban
vendégvárando szívünk
előre és végképp prostituálva
naprosszra csakhamarha
naprossz, a gonosz felel
kétséges bár de tudja a választ
merengeti kihűlt arcát, a lompost,

a fáradt tarlón túske mered fel
(vagytok úgyis elegen)
és a rózsabokor tövét a
Mischlingshund tiszteli
az magára bávad; s csak hallgat
(és húgyoz) sós, hideg, únott szemmel.
(még ha az ős jön és galagonya kezdene
hogya a Hold rá hogy ha a Hold rá fátylat ereszt
batikolt szombatra jő a kilúgozott, nyújtott testű, jól megérlelt hetedik
de nem magát, se hét fejét, fel nem áldja, s nem tegezi)

a ketted mintha másfél volna
vödrök mélyén csobolyogna
a szerda a középenn áll
a negyedikre ötödik jön
hetedhét segge riszál

rettenetes virgonctáncot dajkagyilkos rémmesét
sosem jegyezted fel korai halálod volt az erény
néha még most is kilenc előtt ágyba lész

sejtéskevés – hitsoha volt
a hit ostoba, a sejtetés kevés volt.

Még ha mondtuk volna, hogy szeretni csakazértis
tudunk; nem borzolná tünésük felejthetőségünket
egy emlék és egy felejtés margójára gyűjtva

avartűz

2.

mert ebből lesz kettő
egyből négy, három
mozgatom gráfjaim
a szemtelen határon

a homlok mögött surran
kitapogatózik
s orromban lassan ül meg
takonyé – nevezett polc

rajtrecsegve, célhoz futva
hajt gerinccel könyvek háta
beszakad és megremeg

vár ma másra, másra várva

(9, 10, J, Q)

s az elegáns, sorvatag bálban
én leszek: homályhenceg,
szeszek szerény prelátusa
kesernyés bajnoka trigonometnek

baronnesek mosolyában fürdöm
az életlent véletlenre bízom
onnan mosolygok még –
penetráns lárva, a vigasz a tapasz

habbal vakaródz' az összigintelen
és tetejére a máz odakozmál.

Na. Most. Aztán konstans vagyunk.

3.

mert elfogynak majd mind a szavak
a füst lemegy és
a füstgerinc visszazáll
üres lesz (még) a tapasztott csendél
(hála, virágcsok, nagy hála, virágcs)

mert elfogyott a szó, az összes küvő
pörge malma hígan ráng (ok)
diszkont maniókakását zabál
felfelé, felfelé, felfelé törtél úgy-e bár
(a magad teste volt határ, és azon által és azon át)

mert elfogy majd a testzseton
foszlik a lélekhártyás
uszó iszonyuszony
bűborék tomparodizáló morajja
könig vircsaftot kelpel, nemkülönb jajong

és a sirályjaira felfigyel
Steph' Dedalus & Mulligan, the Buck
ki meg se mozdult még
és évezredek hazudoznak füledbe öntik
(ólom, álom, fejléc és feledés)

és attól lett feledés, ami mozgató rugaja
visszájára lett a kecsbe fülő, reklamáló memória.

4.

sóskemény arcod felszántva
el is múlt, meg nem is volt

nem szárad, sároz boronád
folyók partján síkra gyűl
odafordul, partra száll

a könny fut át a párálló seben
megértem, tapintom, felvérzem s ebben

ébred tested
plombált takaró
fedele alatt

megjön majd az amőbaember
a halott vágy mintáit vésve
műremek, mit elrejt az ágy az ás

reszketek és szédülök és csakazértis – felkelek

a szünetekben dőzsöl
tivornya szagorkánja dagad

cuppant, bekebelez bebútoroz
orrod szőrei köré hurkot rajzol
a fesztelen illat

ma még a dorbéz hej de lesz nemulass

és legyek és bábok lesznek
és legyek és bábok lesznek

s legyek múlnak bábok hullnak
legyek múlnak bábok hullnak

szárnyuk zizzen a nincsbén

kinyílik a mumifikált száj és szól
el is múlt meg nem is volt

felázott arcodon vádló kérdő terebély
körvonalak nélkül rombol a levegőég

Detvay Jenő

Szépirodalmi rovatunkat a Magyar Elektrográfiai Társaság 32 JA („Fényes és Sötét”) című,
a költő tiszteletére készült művekkel illusztráltuk.